

Pastnieka gaitās Stabulniekos

Nav cilvēka Stabulnieku apkaimē, kurš nepazītu savu pastniecīti Klaudiju Vinogradovu, un, savukārt, viņas maršrutā nav mājas, kuras iedzīvotāji nepriecātos, ieraugot uzticamo pasta darbinieci. Cilvēki vienmēr alkst pēc jaunām ziņām, pēc svaigi rakstīta vārda. Kāpēc avīzi vai žurnālu nekad neizkonkurēs televīzija, radio? Tāpēc, ka divatā ar presi cilvēka brīvība nav ierobežota. Viņš var patīkamo lasīt lēnām, ja grib — divreiz, var nolasīt priekšā ģimenei, var rakstiņu izgriezt un saglabāt. Citiem vārdiem, var strādāt ar informāciju. Sabiedrība pārsvarā sastāv no pozitīvi orientētiem cilvēkiem, kam nesagādā baudu rakāties pa citu ciešanās un nelaimēm, lasīt riebklības. Un avīzi tik ērti ielidzināt kaktā. Kamēr televīzijas informācijas klāsts bieži pārvēršas garīgi nebaudāmā kokteilī, kas neapturamā un neregulējamā straumē gāžas pār naba-ga skatītāja galvu.

Tāpēc avīzes vēl iznāks ilgi, un pāris pastnieku paaudzēm darba pietiks. Darba, kurā iegūstama arī profesionālā pastnieku slimība — kāju vēnu iekaisumi. Pēc 30 pastnieces darba gadiem par šo slimību sūdzas arī Klaudija Vinogradova, taču garā viņa joprojām ir dzīvespriecīga, smejoša un jokotgriboša.

— Nākamgad iešu pensijā, — saka past-niece Klaudija, — būs vairāk laika, un tad precēšos vēlreiz.

Jau labs laiks, kopš uzticamais mūža līdzgaitnieks apgūlis smiltājā, dēls un meita uzaudzināti. Jau pat dzimtas koka nākamās atvasītes — mazbērni nākuši šai pasaulē. Kas gan var liegt izskatīgajai un možajai Balzaka vecuma sievietei vēlreiz domāt par savu otro pusīti?

● Stabulnieku pasta priekš-niece Sandra Cakule, pirms pieciem gadiem šeit sākot strādā, priekšā atrada jau pieredzējušus, gadu desmitus nostrādājušus pastniekus — Klau-diju Vinogradovu (otrajā rindā vidū) un Anisiju Senkovu. Vienā gadā ar Sandru darbu uzsāka Veronika Sērmā. Fotografēšanās brīdī klāt nebija pastnieka Jāņa Betlera. Šie pieci cilvēki Stabulnieku pagastā arī gādā par to, lai avīzes ceļš līdz lasītājiem būtu taisns un ātrs.

Viņa ir dvēselīte un saviesīgas dzirksts uzturētāja arī mazajās «pasēdēšanās», kad kolēģiem dzimšanas diena vai svinama Jaunā gada atnākšana. Kopā ar Anisiju Senkovu uzsāk kādu no smeldzīgajām, li-riskajām krievu dziesmām par avenīti dār-zā, vai par lādīti, «pilnum pilno gan ar ka-tūnu, gan satīnu». Reizēm tās skan tāpat sirdī, bez vārdiem, minot pedāļus pastnie-ka divritenim, vai kājām cīnoties ar kilo-metriem. Neba visu ceļu par partijām un valdību domāt, tāpat jau pilna pasta soma

ar pārgudriem rakstiem. Šodien koalīcijā viens, opozīcijā otrs, rīt jau otrādi. Vēl ne-viena pie varas esošā valdība nav izdarījusi kaut ko labāku par iepriekšējo. Tagad pat, decembris nāk ar nepatīkamu pārsteigu-mu. Pastniekiem samazināta slodze, tas ir, maksās nevis par 0,8 bet par 0,7 slodzēm.

Klaudijas Vinogradovas maršrutā do-damies tādā dienā, kad reizē arī pen-sijas maksājamas. Vismaz divās mā-jās sagaida slēgtas durvis. Pastniece par to pukojas, viņai nepatīkot, ka pensiju dēļ uz kādu māju jānāk divreiz. Vēl vienā pa-galmā novembra aukstumā mūs ar skaļu «mū» sveicina tikai izbrīnījusies gov. Ķē-de pārstēpusies pāri pagalmā gulošam elek-trības kabelim, un kopumā ne māja, ne pa-galms neatstāj pievilcīgu ainu. Durvis mā-jai nav aizslēgtas, bet no saimniekiem ne vēsts. Ragulops, acīmredzot, no kūts ticis brīvībā patvaļīgi. Kāds mājas tuvumā satikts vīrs pastniecei stāsta, ka vecais saimnieks, kam pensija maksājama, esot ielikts slim-nīcā, jaunie aizgājuši tur, viņš rāda ar roku pāri mežam. Pastniece nopūšas, bet vēl vēlāk it kā šis, it kā ne šīs mājas sakarā pār-runā, kā ir tad, kad vecie māju noraksta jaunajiem, un jaunie ķeras pie saimnie-košanas.

Pastnieki ir savdabīgi psihoterapeiti, so-ciālie darbinieki, politisko notikumu kom-mentētāji, konsultanti veselības un saimnie-košanas jautājumos, vietējās sabiedrības morāles nodrošinātāji, reklāmaģenti un daudz kas cits. Viņi zina visu. Par tuvāku vai tālāku māju iedzīvotājiem, par veca-

jiem, viņu bērniem tālumā, par to, atbrauc vai neatbrauc pie saviem vecūkiem viņu lielie dēli un meitas. Par kārtīgiem saimnie-kiem un skaistām mājām pastniece stāsta ar lepnumu. Izvēlamies vienu tādu, kurā iegriezti ar svaigo «Novadnieku».

«Ozollejas» ir acij tikamas ar jau-onu ēku baltajām sienām un svaig-gajiem jumtiem. Titaru bariņš ziņkāri apstāj redakcijas mašīnu, bet, kad tā pabrauc malā, kadra skaistie putni vairs nav dabūjami neparko. Ilgi ūjinām pēc kā-das dzīvas dvēseles. Beidzot parādās kūts darbos aizņemts saimnieks — Maigonis Mediņš. Ne sievas, ne mātes, ne skolāsber-nu nav mājās. «Ozolleju» saimnieks jūtas samulsis par tādu uzmanību. Viņam vieglāk esot tikt galā ar darbiem savos 50 hektāros zemes nekā pozēt avīzei. Tomēr nemaz tik tālu pēc vārdiem arī nenākas meklēt. Uz lū-gumu raksturot «Novadnieku», kam teju teju klāt arī jubileja — 7000. numura iz-nākšana, Maigonis Mediņš saka:

— Kaut arī pasūtām dažādas citas avīzes, «Novadniekam» dodam priekšroku, to abo-nējam vienmēr. Pirms 7000. numura iz-nākšanas tam novēlu saglabāt optimismu, dzīvotspēju un prast joprojām saglabāt sa-vu vietu citu preses izdevumu vidū.

Uz «Ozollejām» solāmies atbraukt vēl-reiz, kad būs gatava saimnieka būvētā pir-tiņa ar saunu apakšējā stāvā un telpu savie-sīgai atpūtai otrajā stāvā.

Tekla Groza nule pārradusies no masā-žas Preiļos. Lai tiktu uz procedūru, trīs kilometri jāmēro līdz autobusa pieturai, pēc tam ceļš līdz pilsētai. Tad jā-domā, kā nokļūt atpakaļ. Mīļas viņai šīs vecās mājas. Laika zobs pamatīgi pieķēries pie ēkām, kuras redzējušas vēl viņas kāzu vakaru 1948. gadā. Bet nu vairs spēka ne-esot ne gotiņas turēšanai, ne pensijas pie-tiekot zemītes apstrādāšanai. Būšot laikam saimniekošanai jāmet miers. Bet nupat dēla svaigi ieliktais jaunās durvis kūti rāda ko citu. Latgales sievām sīkstums kaulos turas. Viena Grozu mātes meita Rigā, otra Cēsīs, dēls Ķegumā. Bet viņa nesūrojas. Saprot, jaunajiem vajadzīga pasaule. Viņas pašas pasaule atnāk ar «Novadnieku». Tajā viss zināms un skaidrs, — par pašu pagasta ļaudīm, par zemniekiem, par novadu. Gara-jos vakaros avīze tiek izlasīta no pirmās līdz pēdējai lappusei.

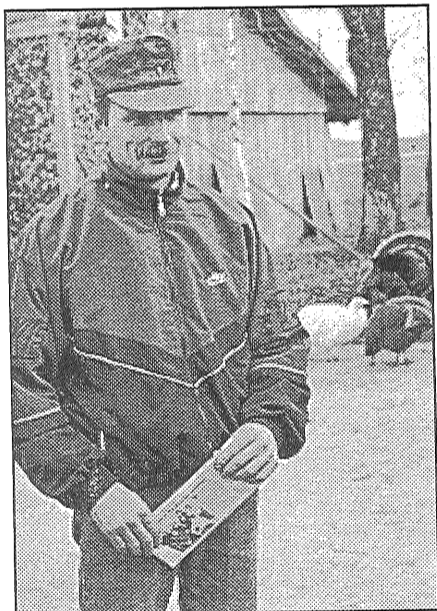
Salmiņu mājās pats saimnieks Elmārs Stikāns kopā ar radnieku rosīgi nemās dzīvojamās mājas piebūvētajā daļā, kur siltina griestus. Tālu priekšā aizskrien un ar rejām sagaida mājas sargi. Pastniecei solis drošs. Visos trīsdesmit gados tikai vienu reizi suns ar zobiem ieķēries rokā. Lielākoties modrie sargi pastnieci uzskata par savu pašu māju cilvēku.

Kad Salmiņu nākamais saimnieks — Jančuks ir saņēmis svaigāko «Novadnieka» numuru, lūdzu Elmāru pateikt kādu vārdu par avīzi.

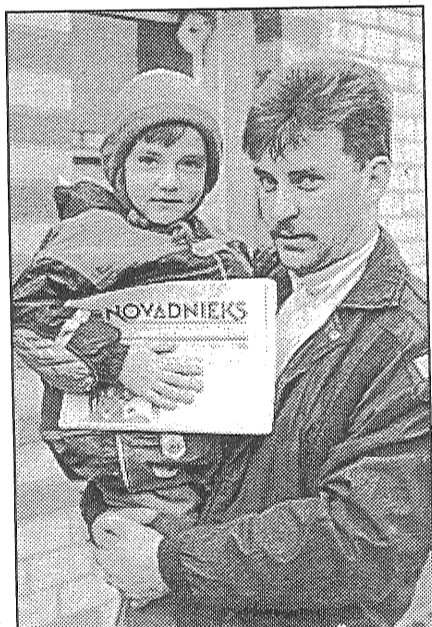
— Kā nevar dzīvot bez sāls un maizes, — saka Elmārs, — tāpat nevar iztikt arī bez avīzes. «Novadnieks» un «Lauku Avīze» ir mūsējās. Vispirms apskatos sludinājumus un reklāmu, pēc tam lasu par zemniekiem, patīk arī dažādi vēsturiski apraksti.

Savukārt Elmāra mātei Salimijai redze kļuvusi vājāka, tāpēc avīze viņai jālasot priekšā, vai arī jāpārstāstot izlasītais. Tā var pamatīgi pārdomāt un apercēt avīzes rakstus. Bet «Novadnieka» 7000. numura sakarībā Elmārs Stikāns saka, ka novēlot piedzīvot vēl otru 7000 numuru iznākšanu. Viņš no savas puses garantējot lasīšanu un lasītājus!

L.Rancāne
J.Silicka foto

● «Ozolleju» saimnieks Maigonis Mediņš ir «Novadnieka» uzticamāko lasītāju pulkā.

● «Novadnieks» — drošās rokās. Jā-nis ar tēti Elmāru Stikānu.

● Jānis Vulāns saņem pensiju. Ozolu saimnieks no tās vienmēr atlicina naudiņu arī rajona avīzītes pasūtīšanai.

● Tekla Groza pensiju cenšas sadalīt tā, lai būtu gan iztik-šanai, gan zemītes aparšanai, gan «Novadnieka» abo-nēšanai.

Lasītāji, kuri būs abonējuši laikrakstu pa mēnešiem, un arī gada abonenti katru mēnesi loterijā varēs laimēt
 ■ IU «Arka» dāvanu karti; ■ IU «Pārsla» dāvanu karti; ■ salona «Fotolux» un veikala «Spiro» dāvanu karti;
 ■ a/s «Livānu stikls» balvu; ■ «Unibankas» Preiļu filiāles balvu; ■ ziedu salona «Astra» dāvanu karti;
 ■ salonveikala «Feja» dāvanu karti; ■ SIA «Salanga» dāvanu karti, ■ reizi ceturksni IU «Dārznieks» dāvanu karti.

